

Mindörökre pop art!

Amíg a fogyasztói társadalom rendületlen csak virágzik és virágzik, addig a pop artnak is meglesz a maga jól megbecsült helye a művészettörténetben. Nem a kritikai él miatt – amit a pop art művészek igencsak óvatosan adagoltak –, hanem a második világháború után felpezsdülő pazar vizuális köz-kultúra profizmusa miatt. Ami még ma is szedi áldozatait: a retró szerelmeseit. Richard Hamilton 1956-ban megállt az újjáéledő brit lakáskultúra előtt, az izmos férfiak kezébe egy méretes Lollypop nyalókat helyezett, és megkérdezte: Ez teszi a mai otthonokat annyira mássá és vonzóvá? (A kép az irányzat egyik ikonjává vált.) Az óceán túlsópartjáról jött Roy Lichtenstein válasza: a pop art egyedüli érdeme, hogy az iparhoz kapcsolja a festészetet, ami hamarosan az egész világot uralma alá hajtja. Talán igaza volt a *New York Times* szőrös szívű kritikusának, Hilton Kramernek, aki szerint a pop art „nem különböztethető meg a reklámpartól”, bár Andy Warhol csillagászati áron elkelt leveses konzervjei nem ezt sugallják. A Taschen mini-albuma, a veterán német fotótörténész, Klaus Honnef ágas-bogas esszéjével és több mint harminc kulcsfontosságú kép elemzésével vezet minket végig a pop art történetén. (Igaz, a szerző, ki tudja, miért, a Lollypop nyalókat teniszütőnek látja.)

Klaus Honnef: Pop art. Taschen–Vince, Budapest, 2005, 96 oldal, 2275 Ft